

Η συμμετοχή στον πόνο των άλλων

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Οσίου Παΐσιου Αγιορείτου

Όταν ο άνθρωπος πονάει για το συνάνθρωπό του, ο Θεός κατά κάποιον τρόπο συγκινείται, χαίρεται, γιατί ο άνθρωπος αυτός, με την αγάπη που έχει, συγγενεύει μαζί Του και του δίνει θεία παρηγοριά. Αλλιώς δε θα μπορούσε να αντέξει τον πόνο για το συνάνθρωπό του.

Όταν έχεις κι εσύ κάποιον πόνο, σκέφτεσαι τον πόνο του άλλου, έρχεσαι στη θέση του και πονάς πιο πολύ για εκείνον. Ο πόνος ο δικός σου δηλαδή σε βοηθάει να καταλάβεις τον πόνο των άλλων. Και όταν δέχεσαι με χαρά τον δικό σου πόνο, δίνεις στους πονεμένους παρηγοριά.

Όταν έχεις κάποιο πρόβλημα στην υγεία σου και δε σε απασχολεί αυτό, τότε κατά κάποιο τρόπο έχεις το δικαίωμα να παρακαλεις το Θεό να βελτιώσει την κατάσταση της υγείας των άλλων. Αλλά και όποιος δεν έχει δικό του πόνο, ας πονάει τουλάχιστον γι' αυτούς που πονούν.

Παίρνουμε τον πόνο των άλλων με την αγάπη. όταν με αγάπη λέει κανείς «να πάρω τον πόνο σου», τον παίρνει. Αλλά, αν τον πάρει, μετά θέλει πολλή υπομονή, πολλή παλικάριά, πολλή δύναμη, για να τον αντιμετωπίσει. Έρχονται μερικοί και μου λένε: «Γέροντα, θέλω να πάρω τον πόνο σου». Αυτοί με το παραμικρό τρέχουν στον γιατρό και εύκολα απογοητεύονται. Το λίγο πόνο το δικό τους δεν μπορούν να σηκώσουν και λένε να πάρουν το δικό μου πόνο! Καλύτερα να κάνουν υπομονή στο δικό τους πόνο, να δέχονται με χαρά ό,τι επιτρέπει γι' αυτούς ο Θεός και να μη ζητούν δήθεν από αγάπη να πάρουν την αρρώστια του άλλου. Γιατί, αν τυχόν ο Θεός εκπληρώσει το αίτημά τους και ξεχάσουν ότι οι ίδιοι το ζήτησαν, θα γογγύσουν και μπορεί να τα βάλουν και με τον Θεό.

Ένα βράδυ, την ώρα που πήγαινα στον ναό για την αγρυπνία, είδα σε μια άκρη ένα

πατέρα με ένα παιδάκι σε αναπηρικό καροτσάκι. Πλησίασα, αγκάλιασα τον μικρό και τον φίλησα. «Είσαι ένα άγγελος, του είπα, το ξέρεις;». Και στον πατέρα του είπα: «Μεγάλη τιμή για σένα να υπηρετείς έναν άγγελο. Να χαίρεστε γιατί θα πάτε και οι δυο στον Παράδεισο.» Έλαμψαν από χαρά τα πρόσωπά τους, γιατί ένιωσαν την θεϊκή παρηγοριά. Αυτοί που διακονούν αρρώστους, αναπήρους κ.λ.π. με αγάπη και υπομονή, αν έχουν αμαρτίες σβήνουν τις αμαρτίες τους και τη θυσία που κάνουν – αν δεν έχουν αμαρτίες, αγιάζονται.

Όσοι υπηρετούν έναν άρρωστο, έναν κατάκοιτο, χρειάζεται πολύ να προσέξουν να μην τον κάνουν να γογγύσει. Μπορεί να τον υπηρετούν για χρόνια, αν όμως μια φορά στο τέλος τον κάνουν να γογγύσει, τα χάνουν όλα. Είναι πολύ βαρύ να φύγει η ψυχή με γογγυσμό από αυτόν τον κόσμο. Αλλά και εκείνους μετά ο πονηρός θα τους βασανίζει λεπταίνοντας δήθεν την συνείδησή τους.

Πηγή: isagiastriados.com